

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ (Ματθ. κε' 31 - 46)
19 Φεβρουαρίου 2017

Τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα σήμερα κάνει λόγο οὐσιαστικὰ γιὰ τὴν φιλανθρωπία. Δηλαδή γιὰ τὴν ἀρετὴ τοῦ νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς, νὰ νοιάζεται καὶ νὰ φροντίζει τὸν συνάνθρωπό του. Συνάνθρωπός μας εἶναι βέβαια ὁ κάθε ἄνθρωπος, συγγενής ἢ ξένος, ὁ πάσχων, ὁ καταφρονημένος τῆς κοινωνίας, ὁ περιθωριακός, καὶ γενικὰ ὁ κάθε ἕνας ποὺ ἔχει ἀνάγκη. Ἡ ἀγάπη ποὺ ἐπιδεικνύουμε ἢ ποὺ ἀρνιόμαστε στοὺς συνανθρώπους μας, ἀποτελεῖ τὸ κριτήριό τῆς αἰωνιότητος μας στὸν Παράδεισο ἢ στὴν Κόλαση.

Κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, ὅταν ὁ Κύριος ἔλθει ξανὰ ὄχι ὡς ἄσημος καὶ ταπεινός, ἀλλὰ ἔνδοξος ἐπὶ θρόνου καὶ ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ νὰ κρίνει τὸν κάθε ἕνα ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα του, θὰ χωρίσει τοὺς δίκαιους καὶ φιλόφιλους ἀπὸ ὅσους ἀρνήθηκαν νὰ βοηθήσουν τοὺς πάσχοντες. Τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης τῶν δικαίων πρὸς τοὺς ἀδυνάτους καὶ πτωχοὺς θὰ τὰ θεωρήσει ὅτι ἔγιναν στὸν ἴδιο «πείνασα καὶ μοῦ δώσατε νὰ φάω», μᾶς λέει στὸ Εὐαγγέλιο ὁ Χριστός, «δίψασα καὶ μοῦ φέρατε νερὸ νὰ πιῶ, ἤμουν ξένος καὶ μὲ φιλοξενήσατε στὸ σπίτι σας, ἤμουν γυμνὸς καὶ μοῦ δώσατε ροῦχα νὰ φορέσω. Ὅταν ἀρρώστησα ἤρθατε καὶ μὲ ἐπισκεφθήκατε. Ἦμουν στὴ φυλακὴ καὶ μὲ ἐπισκεφθήκατε».

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ φροντίδα πρὸς ὅλους ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, εἶναι ἡ αἰτία μετοχῆς μας στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν μακαριότητα τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τὸ συγκερασμὸ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Χωρὶς αὐτὴ καμία πράξη τῶν ἀνθρώπων καὶ κανένα ἀσκητικὸ ἀγώνισμα δὲν ἔχει νόημα ἀπὸ μόνο του. Αὐτὴ νοσηματοδοτεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ μὴν γίνονται φαρισαϊκά. Ὅπου αὐτὴ ὑπάρχει, ὑπάρχουν παράλληλα ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ πραότητα, ἡ μακροθυμία, ἡ σεμνότητα, ὁ ἀλληλοσεβασμὸς καὶ ἡ θυσία ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Αὐτὴ ἀποτελεῖ καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ: «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε», μᾶς λέει ὁ Κύριος, «ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις».

Βέβαια τὰ ἔργα ἀγάπης εἶναι δύσκολα καὶ ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερη προσπάθεια. Ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος, γράφει ἀπευθυνόμενος σὲ ὅλους μας: «τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ, μηδὲ τῇ γλώσσει, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ». Ὁ δὲ Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος παρατηρεῖ: «ἐὰν σὲ ἕνα γυμνὸ καὶ πεινασμένον πεῖ κάποιος: “Ὁ Θεὸς μαζί σου. Εὐχομαι νὰ βρεῖς ροῦχα νὰ φορέσεις καὶ φαγητὸ γιὰ νὰ

χορτάσεις”, τότε ποιὸ τὸ ὄφελος ἐφόσον δὲν τοῦ δώσει τὰ ἀπαραίτητα ποὺ χρειάζεται;». Ἄρα ἐὰν μείνουμε Χριστιανοὶ τῶν λόγων, χωρὶς ἔμπρακτη ἀγάπη, δὲν θὰ ἀξιωθοῦμε τοῦ Παραδείσου. Ἐπιπλέον, τὸ νὰ δοῦμε μὲ ἀγάπη, συγκατάβαση καὶ φιλανθρωπία τὸν πλησίον μας, καλύπτοντας τὶς πολὺ ἀπλὲς καθημερινές του ἀνάγκες, εἶναι δύσκολο. Ὅμως δὲν ἀπαιτοῦνται ἰδιαίτερες συνθῆκες ἢ δυνατότητες, οὔτε ὑλικὸς πλοῦτος, γιὰ νὰ βοηθήσει κάποιος τὸν ἀδελφὸ του. Τὸ σημαντικὸ εἶναι κυρίως τὸ περίσσευμα τῆς καρδιάς μας. Αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ ἐξαντλήσουμε γιὰ νὰ ἀγαπήσουμε, ὅπως ὁ Θεὸς θέλει.

Τὰ ἔργα πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ καταφρονεμένους, τὰ ὁποῖα ἀπαριθμεῖ ὁ Χριστός, εἶναι πολὺ ἀπλὰ καὶ δὲν ἀπαιτοῦν παρὰ μόνο τὴν ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης μας. Ἡ πτωχὴ χήρα ἐπαινέθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ τὴ μεγάλη τῆς καρδιά, διότι ἐνῶ εἶχε ἡ ἴδια ἀνάγκη, προσέφερε τὰ πάντα της, δηλαδὴ τὸ δίλεπτο, γιὰ νὰ ἀνακουφίσει ἄλλους.

Ἀδελφοί μου, ὡς Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀναλογιστοῦμε ἔμπρακτα τὶς ἀνάγκες τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας καὶ ἀνοίγοντας τὴν καρδιά μας νὰ τοὺς συνδράμουμε καὶ νὰ τοὺς ἀνακουφίσουμε ἀπὸ τὴν πείνα, τὴ δίψα, τὴ γυμνότητα καὶ τὴ μοναξιά τους. Ἡ προσφορά μας αὐτὴ νὰ θυμόμαστε πὼς δὲν ἔχει συνάρτηση μὲ τὴν δυνατότητά μας, ἀλλὰ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴ διάθεση τῆς καρδιάς μας.

Αὐτὴ ἡ καρδιακὴ συμπαράσταση καὶ προσφορά μας, ὅπως γίνεται σαφὲς σήμερα, θὰ ἀναστήσει τὴ χαρὰ ποὺ θὰ μᾶς ζωοποιήσῃ καὶ θὰ θερμάνῃ τὴν ψυχραμένη ἀγάπη τῶν ἀποδεκτῶν της, ὥστε νὰ καταλήξουμε ὅλοι μαζὶ στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.